

AUSENCIA

Te perdi, mas el recuerdo
de nuestro amor acendrado
en el alma me ha dejado
la esperanza que no pierdo
de que vuelvas á mi lado.

No sé si en soñar consiento,
ni cuando verte podré,
mi dueño, tan solo sé
que mi solo pensamiento
es pensar que te veré.

Y esta esperanza querida
jamás se aparta de mí,
porque pienso convencida
que fuera morir en vida
vivir, mi vida, sin tí.

Que el afan que me tortura
solo esta ilusión consuela,
cuando en horas de amargura,
en alas de su ternura,
á tí el pensamiento vuela.

Dios sabe si á mi sufrir
el término ha de llegar,
mas mi dicha al presentir
antes quiero no existir
que con ella no soñar.

En vano el tiempo en tropel
se lleva nuestra ventura,
en vano en ausencia cruel
apura mi labio fiel
el cáliz de la amargura.

En vano delirios són
mis ansias y mi ilusión,
pues yo sé que volverás...
¡me lo dice el corazón
que no me engaña jamás!

Barcelona, Abril 1903.

JOSEFA CODINA UMBERT.

ELS PRESSECS

(Traducció de J. Casas - Carbó)

EL mujik Tikon Kouzmitch, en essent a casa tornant de ciutat, fa venir els seus nens.

— Veieu, — els diu, — el bell present que us fa l' oncle Ephim. —

I davant dels nens, que hi havien corregut, el pare obre l paquet que havia dut de ciutat.

— Oh! Quines pomes més boniques! — fa en Vania, un noiet de sis anys. — Veies, mama, que vermelles!

— Aixó no deuen esser pas pomes, — que

es posa en Serguei, el gran. — Mira la pell: es coberta d' una mena de pé! moixí.

— Aixó són pressecs, — els diu el pare. — D' aquesta mena de fruit, no n' havieu vist mai. L' oncle Ephim ha fet pujar un presseguer en el seu invernacle: aquest arbre, — els diu, — necessita escalfor, i en el nostre país no pot brostar ni donar fruit sinó dins dels invernacles. —

El terç fill de Tikon, Volodia, pren la paraula.

— Qué es un invernacle? — demana ell.

— Es una casa gran am parets i teulada de vidres, — respon el pare. — L' oncle Ephim m' ha explicat que 'ls fan tot de vidres pera deixar passar el sol i rescalfar aixi les plantes. A l' hivern, encenen dins l' invernacle una estufa que manté sempre una calor igual... Dóna: agafa 'l més gros d' aquests cinc pressecs; i pera vosaltres, fills meus, veus-aquí 'ls altres quatre. —

El vespre mateix, el pare diu als seus fills:

— Com trobeu aquest fruit?

— Jo, el meu l' he trobat tant sucós, tant fi, que n' he guardat el pinyol pera plantar-lo en un test. Pot-ser ne sortirà un arbre ben bonic.

— Me penso que tu fóres un bon jardiner, — respon el pare. — Tu ja t' ocupes de fer pujar els arbres!

— Jo, — diu el petit Vania, — el meu pressecc l' he trobat tant deliciós, que he demanat a la mama que m donés la meitat del seu. Emperó el pinyol l' he llençat.

— Aixó vol dir que encara ets molt criatura, tu, — fa l pare.

— El pinyol que en Vania ha llençat, — salta l fill segon, en Vassili, — jo l' he aplegat i l' he trencat entré dues pedres, car era molt dur. Dedins hi he trobat una atmetlla que tenia l mateix gust que una nou, emperó era bastant amarganta. I he venut el pressecc per déu ko-peks: d' altra part, no valia pas més.

El pare va fer anar lo cap i va dir:

— Tant mateix comences massa aviat a comercerjar. Que téns ganas de fer-te mercader?...: I tu no téns res que dir, Volodia? Per qué t' estas així tant callat? — pregunta en Tikon a son filll tercer. — Que no era bo l teu pressecc?